

2

DEV ARILARA KARŞI

PELERİNSİZ

KAHRAMAN

YAŞAR BAYRAKTAR

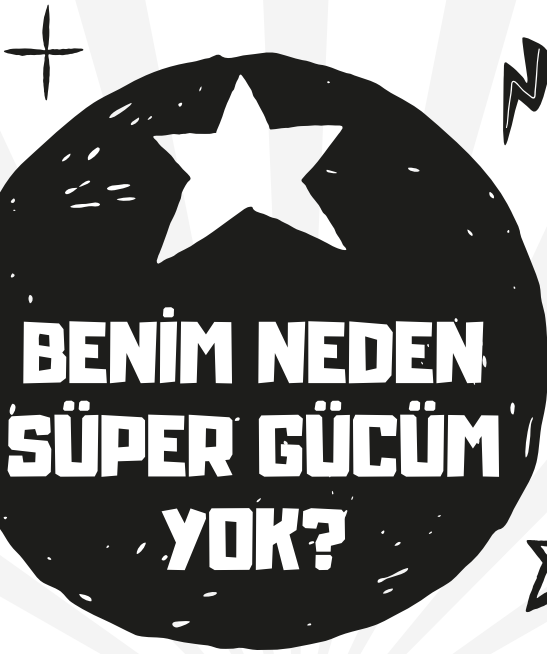
RESİMLEYEN: EREN ERDOĞAN

Babam sürekli "Keşkesiz yaşa." der. Fakat şu anda söyleyebileceğim tek şey bu: Keşke o laboratuvara hiç girmeseydim.

Biliyorum, son pişmanlık bir işe yaramaz ama sizin de başınıza benimki kadar büyük dertler açılrsa siz de aynı benim gibi düşünürsünüz. Üstelik tüm bu olanların sorumlusu yine siz olursanız işler biraz daha karmaşıklaşır.

Tüm bu yaşananların sorumlusu bendim. Bay Karayel'in yıllardır yapamadığı şeyi ben kendi ellerimle yapmıştım ve Terasys'un sonunu getirmiştim. Aslına bakarsanız her şey ne kadar da güzel başlamıştı...

En iyisi her şeyi en başından anlatmak.

Eğer bir süper kahraman değilseniz ve bir süper kahraman kasabasında yaşıyorsanız hayat sizin için çok zordur.

Sizler süper kahramanları filmlerde veya kitaplarda gördükçe özeniyor, onlar gibi olmak, en azından onlarla beraber yaşamak istiyorsunuzdur belki. Doğrusu bir süper kahraman kasabasında yaşamak dışarıdan görüldüğü kadar özenilecek bir şey değil.

Örneğin bizim bu kasabadan çıkmamız kesinlikle yasak. Arada bir özel görevler için gönderilenler hariç hiç kimse bir yere ayrılamıyor

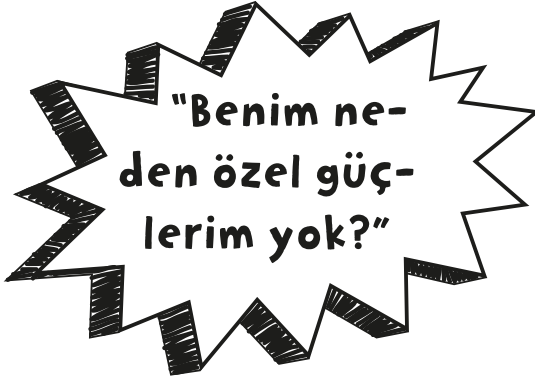
buradan. Dięer gezegenleri ve orada yaşananları sadece uzaktan takip edebiliyoruz. Kasabadan çıkmak yasak olduğu için tatile bile gidemiyoruz. Kendimi bu küçük kasabanın içine sıkışıp kalmış gibi hissediyorum çoğu zaman. Üstelik bu kasabada herkes birbirini tanıyor. Her gün aynı insanları, aynı sokakları, aynı binaları görmek bir müddet sonra dayanılmaz bir hâl alabiliyor.

Arkadaşlarımın durumu biraz farklı tabii. Ne de olsa onların özel güçleri var. Uçuyorlar, kaçıyorlar, çeşit çeşit maceraya atılıp eğlenebiliyorlar. Hatta bir keresinde Bulut ve Gürbüz gizli bir görevde stajyer olarak Dünya'ya bile gitti. O kadar değişik zamanlar geçirmişler ki orada, anlata anlata bitiremediler. Evleri üst üste koymanızdan, uçma yeteneğiniz olmamasına rağmen demirden yapılmış aletlerle uçmanızdan... Ne bileyim, bir sürü şeyden bahsettiler işte.

Bazen düşünüyorum da kendimi burada çok yalnız hissediyorum. Olgunlaşmış, kızarmış sulu sulu domateslerin arasında yeşil kalmış sert bir domates gibiyim. Anlarsın işte, olmaması gere-

ken bir yerde duruyormuşum gibi geliyor. Keşke diyorum, keşke etrafımdakilerden bu kadar farklı olmasaydım. Benim de bazı özel güçlerim olsaydı da sıradan bir süper kahraman gibi yaşayıp gitseydim, diyorum. İşte böyle bir yalnızlığın ortasında bana sadece düşünmek kalıyor. Saatlerce oturup kabuğuma çekilip düşünüyorum. Ne kadar düşünürsem düşüneyim en sonunda tek bir soru kalıyor elimde:

Terasyus kasabasında Bay Karayel'in yolladığı kardan adamdan kurtulmuştuk. Benim fikrim, daha doğrusu bilgim sayesinde kimsenin yenemediği bir düşmanı yenmiştik. İlk zamanlar bu durum beni epey popüler yaptı. Zaten kasabanın özel gücü olmayan tek çocuğu ben olduğum için herkes beni tanıyordu **-ki burada zaten herkes birbirini tanır-** ama şimdi durum biraz daha farklı hâle geldi. Önceden sadece adımları bilentler hakkındaki pek çok şeyi de öğrenmişti.

İlk zamanlar her akşam haberlerde benimle ilgili bir bölüm oluyordu. Yemek programlarında bile benim hoşlandığım yemeklerin tarifleri ve-

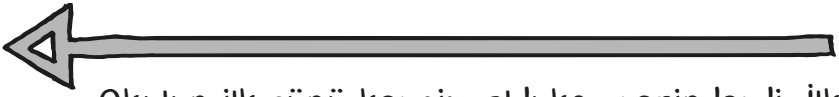
riliyordu. Zamanla bu haberlerin süresi ve sayısı azaldı. Nihayetinde her şey gibi benim kahramanlığım da sıradanlaştı.

Benim hayatımda olduğu gibi Terasys kasabasında da işler yavaş yavaş normale döndü. Dev kardan adamın atıklarını temizlemek günler hatta haftalar sürdü. Tüm kasaba el ele verip yıkılan yerleri onardık. Soğuktan üsütüp hastalananlar tedavi edildi. Her şey normal seyrine dönünce yaşananlar bir bir kaydedilip **“Terasys Kasabasının Gizemli Tarihi”** kitabına işlendi.

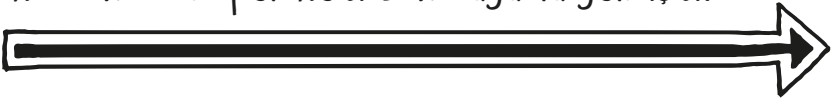
Aslına bakarsanız benimle ilgili haberler bir süre daha devam edebilirdi ama önemli bir olayla kasabanın gündemi değişmişti. Devasa kardan adamın kasabamıza saldırmasından sonra ağaçlar ve bitkiler çok zarar gördü. Tarlalardaki ekinler kardan adamdan kalan sel suyuyla zarar görmüştü zaten ama asıl sorun her şey bittikten sonra başladı. Önce kasaba merkezine yakın yerlerdeki ağaçlar olmak üzere binlerce ağaç kurudu. Üstelik sadece ağaçlar da değil, tarlalardaki birçok ekin de kuruyup gitmişti.

***

Okulun ilk günü keyfim oldukça yerindeydi. İlk başta saçma gelen dersler şimdi çok önemli hâle gelmişti gözümde. Burada öğrendiğim bilgilerle kim bilir daha neler yapabilirdim? Derslerimi daha dikkatli dinlemeye başladım. Birçok şey öğrendim. Arkadaşlarımdan bana bakışları da değişmişti. Onlar da artık beni kendileri gibi görmeye başladılar. Önceden biraz acıyarak bakıyorlardı bana. Üzülüyorlardı özel güçlerim yok diye. Dev kardan adam felaketi bana uğurlu gelmişti.

Dev kardan adamı yendikten sonra vaktimin büyük çoğunluğunu laboratuvarında geçirme-

ye başlamıştım. Madem diğerleri gibi özel gücüm yoktu, ben de bilim sayesinde bu açığı kapatacaktım. Çeşit çeşit deneyler yapmaya başladım. Fen bilgisi kitabındaki tüm deneyleri daha konusu gelmeden tamamladım. Daha sonra okul kütüphanesindeki kitaplardan farklı deneyler ve bilgiler öğrenmeye başladım. Okul kütüphanesi de yetersiz gelmeye başlayınca kasabanın merkezindeki büyük kütüphanenin devasa büyüklükteki kitaplıkları arasında buldum kendimi.

Bugüne kadar nasıl olmuş da kitaplardan bu kadar uzak kalmışım, aklım almıyor. Düşünsene, bir insan yıllarca çalışıyor, çabılıyor, ömrünün büyük bir kısmını bazı konuları öğrenmek için harcıyor. Daha sonra bu öğrendikleriyle bir kitap yazıyor. Biz de gidip o kitabı alıyoruz. 150-200 sayfa okuyarak o yazarın yıllarca çalışarak elde ettiği bilgiye sahip oluyoruz. Ne büyük bir kolaylık!

Neyse ne diyorduk?

Arkadaşlarımın bakışları değişmişti değişmesine ama benim içim hâlâ rahat değildi. Karayel'in

“Zavallı çocuk, senin gücün neden yok acaba?” deyişi kulaklarımdan gitmiyordu. Her şey yolunda gitse de, halimden çok memnun olsam da Karayel gibi kötü birinin ağzından bu cümleleri duymak beni rahatsız emiştir. Aklımda birçok soru işareti vardı. Bu meseleyi kapatmanın ve kafamdaki sorulara cevap bulmanın zamanı gelmişti. Ben de bir karar aldım. Bir şekilde bu sırrı çözüp kafamdaki deli sorulardan kurtulacaktım.

Kurtulacağım kurtulmasına ama bunu nasıl yapacağımı pek bilemiyorum.

Aklınızdan geçenleri biliyorum. **“Git aile-ne sor. Onlar neden özel gücün olmadığını anlatsın.”** diyorsunuz. Sizce böylesine basit bir çözüm benim aklıma gelmemiş olabilir mi? Bunu defalarca denedim ama hep aynı şeyler... Normal bir çocuk olarak doğmuşum. Günlerce, aylarca, hatta yıllarca özel gücümün ortaya çıkacağı günü beklemişler ama nafile... Hiçbir özel güç çıkmamış benden. Hatta bazı arkadaşlarım şu an bile **“Belki de özel gücün hâlâ ortaya çıkmamıştır.”** diyorlar.